

Rotterdamse Sporthelden

Ronald Tukker

Inhoud

	bladzijde
Voorwoord	5
Nelli Cooman (atletiek)	7
Peter Houtman (voetbal)	13
Robert Doornbos (autosport)	22
Mark Koevermans (tennis)	31
Francisco Elson (basketbal)	41
Madelon Baans (zwemmen)	48
Robin van Galen (waterpolo)	55
Mady Tims (korfbal)	66
Raemon Sluiter (tennis)	73
Joost Luiten (golf)	84
Jeroen Hertzberger (hockey)	96
Marhinde Verkerk (judo)	106
Thomas Verhaar (voetbal)	113
Ingmar Vos (atletiek)	118
Pirmin Blaak (hockey)	123
Anicka van Emden (judo)	132
Nouchka Fontijn (boksen)	142
Britt Eerland (tafeltennis)	149
Bart Deurloo (turnen)	157
Chantal Blaak (wielrennen)	162
Marieke Keijser (roeien)	168
Eythora Thorsdottir (turnen)	174
Wall of Fame	180
Social Media	181

Voorwoord

De Rotterdamse sportwereld kent een keur aan topsporters, in een grote verscheidenheid aan sporten. In dit boek tref je een bloemlezing aan van 22 topsporters uit Rotterdam en directe omgeving. Wat al deze sporters gemeen hebben, is dat ze ooit voor hun plezier zijn gaan sporten. Met een combinatie van passie, talent en doorzettingsvermogen hebben ze allen de absolute top in hun tak van sport behaald. Dit is geen boek over geld en roem, dit is een boek over mensen met een passie en een bijzonder talent. Het talent om uit te blinken in een sport en het doorzettingsvermogen en de absolute wil, om daarin voor het allerhoogste te gaan. Het nationale elftal. Een wereldtitel. Olympische Spelen.

De Olympische Spelen van 2016 in Rio de Janeiro waren een prima aanleiding om dit boek te gaan schrijven. Vele sporters uit de regio Rotterdam zouden gaan deelnemen en een aantal daarvan maakten kans op een medaille. De oogst was goed te noemen. Bokser Nouchka Fontijn pakte een zilveren plak. Judoka Anicka van Emden nam een zwaarbevochten bronzen plak mee naar huis. De turnploeg, met Bart Deurloo en Eythora Thorsdottir presteerde historisch goed. De hockeyploeg greep net naast de medailles. Judoka Marhinde Verkerk werd op tragische wijze vroegtijdig uitgeschakeld. Haar oprechte tranen na de onterechte nederlaag staan nog bij velen op het netvlies.

In dit boek staan 22 sporthelden geportretteerd. Een bloemlezing van de Rotterdamse topsportwereld, waarbij we ons niet uitsluitend hebben gericht op de 'populaire' sporten als voetbal, hockey en wielrennen. Er is getracht om zoveel mogelijk sporten aan bod te laten komen. Geniet van de verhalen en unieke foto's van de Rotterdamse sporthelden.

Ronald Tukker (auteur Rotterdamse Sporthelden)

Nelli Cooman (atletiek)

Atlete Nelli Cooman werd op haar zestiende 'ontdekt' tijdens een schoolsportdag in de Rotterdamse Energiehal. Ze bleek een natuurtalent op de sprint en liet al snel de nationale topatleten achter zich op de kortste loopafstanden. Haar hoogtepunt kende Nelli in 1986, toen ze in exact zeven seconden naar de finish snelde. Daarmee pakte ze de Europese titel op de 60 meter indoor in een wereldrecord. Tijd voor een gesprek met één van de meest tot de verbeelding sprekende Rotterdamse Sporthelden: Nelli Cooman.

Nelli Cooman in Rotterdam (foto: Corali Photography)

Voetbal

Na een mooie jeugd in Suriname verhuisden Nelli en haar familie op haar achtste naar Rotterdam. Daar voetbalde ze veel op straat en kreeg ze zelfs de bijnaam 'Miss Pelé'. Nelli over haar passie voor voetbal: "Die passie begon bij de speeltuinvereniging. Mijn goede vriendin Astrid Terlouw was keepster bij een elftal. Daar heb ik me bij aangesloten. Voetbal had al mijn aandacht sinds de jaren '70, toen Nederland met

spelers als Cruyff en Neeskens een geweldig elftal had. Ik was daar helemaal idolaat van.”

Natuurtalent

Op haar zestiende deed Nelli mee aan een schoolorsportdag in de Rotterdamse Energiehal. Daar ontdekte men dat ze een natuurtalent voor hardlopen had. Met name de sprint ging geweldig. Ze liep tijdens die sportdag een indoor nationaal jeugdrecord op de 60 meter. Men geloofde de geklokte tijd niet en men liet Nelli nog een keer dezelfde afstand lopen. Wederom liep ze een jeugdrecord. “De leraar die mij klokte geloofde niet wat er op zijn stopwatch stond. Ze hadden nog nooit zoiets meegemaakt op een schoolorsportdag. Later die dag liet men me nogmaals sprinten, maar nu tegen jongens. Ik klokte wederom een nationaal jeugdrecord. Na die middag ben ik niet direct op atletiek gegaan, maar mijn gymleraar is wel met mijn ouders gaan praten, om me op sporten te krijgen. Mijn ouders vonden echter dat ik me op mijn schoolwerk moest concentreren.” Nelli zelf vond het ook niet zo heel bijzonder, dat ze hard had gelopen. “Het interesseerde me eerlijk gezegd niet dat ik zo hard liep. In Suriname had ik al diverse prijzen gewonnen met sportdagen en dit was voor mij gewoon één van de vele keren dat ik prijzen won op een sportdag. Het boeide me niet zo. In die tijd voetbalde ik ook nog en dat vond ik veel leuker om te doen. Verder deed ik ook aan ijshockey en dat vond ik eigenlijk veel leuker dan atletiek. Bij De Meent ging ik altijd ijshockeyen met de jongens. Met voetbal en ijshockey was je gezellig in teamverband bezig.”

AVR

Al snel gaat Nelli toch sporten bij atletiekvereniging AVR in Rotterdam. Ze bleek er aanvankelijk niets aan te vinden. “De stap naar atletiek vond ik niet zo leuk. De gezelligheid ontbrak er en ik miste het teamverband. Bovendien was ik heel erg gehecht geraakt aan de mensen, die ik al jaren kende. Van mijn achtste tot mijn zestiende was ik opgetrokken met het team en dat miste ik. Ineens zat ik tussen allemaal vreemden, nieuwe mensen. Op Zuid zat AVR (Atletiekvereniging Rotterdam, red.), wat inmiddels is omgedoopt in Rotterdam Atletiek. Het lopen zelf ging best wel vlot. In het Franse Vichy ben ik voor het eerst serieus gaan trainen met de leden van AVR. We hadden daar een sponsorloop van

10 kilometer en daarvoor had ik binnen de kortste keren het meeste geld opgehaald. Maar liefst 1500 gulden. De mensen op de West-Kruiskade en mijn ouders waren mijn eerste sponsors. Toch zou het nog wel even duren voor ik mijn draai zou vinden bij AVR. Ik kan me herinneren dat ik werd ingeschreven voor een jeugdwedstrijd in Den Haag. Ik was aangewezen als eerste reserve, maar mocht toch starten omdat er een loopster niet was komen opdagen wegens een treinstaking. Mijn eerste serieuze wedstrijd was daardoor meteen een wedstrijd in het kader van de Europese jeugdkampioenschappen.”

Henk Kraaijenhof

Nelli haalde haar middenstandsdiploma en ging ondertussen ook steeds beter en harder lopen. In 1984 werd ze professioneel loopster met Henk Kraaijenhof als trainster. Ze vertelt over de betekenis van Kraaijenhof voor haar loopcarrière. “Henk was al mijn trainer vanaf mijn zestiende. Hij was bondstrainer en het was destijds gewoonte dat de bondsatleten op het sportcentrum in Zeist overnachtten. Dat beviel me totaal niet. Ik ben een familiemens en het klikte ook helemaal niet met de meiden op mijn kamer. Die meiden trainden al van jongs af aan en ik zat net drie maanden op atletiek en pakte zomaar het nationaal record. Daar waren die meiden niet blij mee. Toen heeft Henk het voor me opgenomen en geregeld dat ik voortaan gewoon thuis mocht slapen. Sindsdien heb ik een klik met 'die lange' (de koosnaam van Nelli voor Henk, red.) gehad en dat is nog steeds zo. Ik zie Henk wel als een soort vader en vertrouw hem bijna alles toe.”

Wereldrecord EK Indoor 1986

Het EK Indoor 1986 in Madrid staat vele sportliefhebbers nog helder voor de geest. De finale met Nelli was live te zien op NOS Studio Sport. Het NOS journaal werd zelfs uitgesteld om de race uit te kunnen zenden. Ze snelde in precies zeven seconden naar de eindstreep. Wereldrecord! We vroegen Nelli om de aanloop naar die race te schetsen. “Eigenlijk was de strijd al gestreden in de calling room. Daar vocht ik een strijd uit met de andere loopsters en met name met de Oost-Duitse atlete Marlies Göhr. Daar had ik al lange tijd een strijd mee. In 1984 werd ik derde op het EK Indoor. In 1985 werd ik eerste en in 1986 rook Marlies Göhr haar kansen om mij te verslaan, maar pakte ik

de eerste plek in een wereldrecord. Ik weet nog dat ik me voor de start zwak en misselijk voelde. Dat had ik vaker vlak voor een belangrijke wedstrijd. De enige persoon die me op dat moment bescherming en geborgenheid bracht, was Henk. Hij mocht tot het moment, dat ik het stadion in liep niet van mijn zijde wijken. Ik was heel druk en praatte veel tegen Henk, omdat ik nerveus was. Henk was dan de rust zelve. Ik ging hem zelfs een soort karatetrappen geven. Het sloeg helemaal nergens op, maar ik moest iets doen, want ik was te nerveus om in te lopen. Henk heeft me in de catacomben van het stadion gerekt en gestrekt, omdat ik zelf die oefeningen niet kon doen, puur door de zenuwen. Toen ben ik naar de atletiekbaan gegaan en heb ik me daar vastgeklampt aan een Scandinavische man, omdat ik zelf niet kon lopen.” Ondanks de wat rommelige voorbereiding wist Nelli toch een topprestatie neer te zetten en pakte ze de Europese titel in een wereldrecord. In de periode van 1985 tot en met 1989 pakte ze maar liefst vijfmaal op een rij de Europese titel op de 60 meter indoor.

Comeback na dip

Begin jaren '90 kwam Nelli in een neerwaartse spiraal terecht. Ze kreeg te maken met trieste familieomstandigheden en het loopsucces verdampte. “Ik zat in een fase waarin ik dacht: “Is mijn leven momenteel wel zinvol?” Verder was de druk om te presteren best groot en werkte de KNAU (Nederlandse atletiekbond, red) me vooral tegen. Van de KNAU heb ik nooit een goede feedback gehad. Dat alles bij elkaar maakte, dat ik geen zin meer had om te sporten.” Na deze donkere periode, kwam Nelli in 1994 terug op de atletiekbaan. De comeback bleek succesvol. “In dat jaar ben ik weer naar Henk Kraaijenhof toe gegaan. De zin om te sporten kwam weer terug en daarmee ook de prestaties.” Op het EK Indoor van 1994 was ze weer terug op het erepodium als de beste op de 60 meter. “Die Europese titel was heel emotioneel voor me. Ik maakte daarmee een statement naar iedereen, die me als atlete al had afgeschreven. Het was met name een statement richting de media, waarmee ik tijdens mijn actieve sportcarrière altijd een soort haat-liefde verhouding heb gehad.”

Evenaring Nederlands recordtijd door Dafne Schippers

Het Nederlands record van 7.00 op de 60 meter indoor moet Nelli sinds februari 2016 delen met Dafne Schippers. Nelli vertelt: “Na dertig jaar mocht dat record ook wel een keer geëvenaard worden. Toen ik in 1986 die tijd liep, dacht ik dat mijn record snel weer verbroken zou worden. Ik vond het niet meer dan logisch dat Dafne mijn tijd evenaarde.”

Nelli Cooman Games

Jaarlijks zijn in juni de Nelli Cooman Games in het Groningse Stadskanaal. Nelli is niet alleen de naamgeefster van het toernooi, maar ook de erevoorzitter. De stichting van de Nelli Cooman Games bestaat al bijna 20 jaar en toont zich daarmee een blijvertje. We vroegen Nelli naar het doel van de stichting. “Het doel is integratie van valide en niet-valide sporters bij elkaar. De Nelli Cooman Games zijn de eerste, waar een compleet totaalpakket aan atletiek te zien is. Waar er geen onderscheid is. Alle sporters zijn welkom, want we zijn samen één. Ik wil ook geen onderscheid maken. Het is elk jaar een echt atletiekfeestje en het gaat supergoed.” De reden dat het toernooi in Groningen is, is gelegen in het feit dat Nelli in het verleden regelmatig in Groningen trainde. “Mijn trainer is eigenlijk een Fries en hij woonde in Groningen. Ik trainde daar heel vaak en heb ook de atletiekbaan in Groningen geopend. Later heeft de organisatie mijn man opgebeld om te vragen of ik een bokaal uit wilde reiken. Daar stemde ik in toe. Een paar dagen daarna belden ze met de mededeling, dat het geen gewone bokaal zou gaan worden, maar de Nelli Cooman-bokaal. En toen de organisatie zag hoe enthousiast ik was, hebben ze het toernooi direct omgedoopt tot de Nelli Cooman Games.”

Ochtendmens & Sparta

Anno 2016 loopt Nelli nog altijd op recreatieve basis. Ze loopt dan om vijf uur in de ochtend een rondje van een half uur. “Dat is heerlijk! Op dat vroege tijdstip heb ik geen gezeur om je heen en zijn er nog geen auto's op de weg. Het is dan super rustig buiten. Heerlijk vind ik dat. Ik ben ook absoluut een ochtendmens.” Verder is Nelli in het weekend regelmatig te vinden op Het Kasteel, waar ze bij de wedstrijden van Sparta op de tribune zit. “We hebben in totaal drie seizoenkaarten. Mijn man is een zeer fanatiek Spartaan. Onze dochter is om vijf uur in de morgen

geboren en een paar uur later was ze door mijn man al lid van Sparta gemaakt, haha. Zo fanatiek is hij. Ik ga wel met hem mee naar Sparta, maar ik zit daar zelden op de tribune. Ik sta veel liever. Eigenlijk zou ik liever helemaal geen sport willen volgen, want het is te intensief voor me. Ik ben te actief. Ik doe alle bewegingen van de spelers na. Ik vloek niet, maar ik leef lichamelijk wel helemaal met ze mee.” Buiten de wedstrijden van Sparta volgt Nelli verder geen sport. “Ik heb mijn eigen Nelli Cooman Games en ben nu volop actief voor diverse goede doelen, waaronder de RoPaRun, waarvan ik ambassadrice ben.”

Peter Houtman (voetbal)

Peter Houtman in het Maasgebouw van De Kuip (foto: Ronald Tukker)

Liefde voor de bal

Peter Houtman had als jonge jongen al vroeg de liefde voor de bal te pakken. Al was het geen liefde op het eerste gezicht. “Het schijnt dat ik niet naar een bal keek als kind. Maar toen ik eenmaal een bal had aangeraakt, was ik niet meer te houden. Ik was niet alleen gek op voetbal trouwens, maar ook op tennis. Dat was destijds nog een sport voor de elite. Tennis was niet de volkssport, die het nu is geworden. Op een gegeven moment moest je een keuze maken. De meeste jongens in de buurt gingen op voetbal. Ik deed dat ook. Pas veel later ben ik het tennis in clubverband gaan beoefenen en dat doe ik nog altijd met veel plezier.”

Meeuwenplaat

Bij voetbalvereniging Meeuwenplaat in Hoogvliet begon de jonge Peter zijn actieve voetbalcarrière nota bene als doelman. Al snel bleek, dat hij aan de andere kant van het veld beter tot zijn recht kwam: in de spits. “In clubverband ben ik bij Meeuwenplaat begonnen. Ik was namelijk op

tweejarige leeftijd, samen met mijn ouders, van Rotterdam naar Hoogvliet verhuisd. Je had daar vier voetbalclubs: Animo, SV Hoogvliet, SV Rijnmond en Meeuwenplaat. Bij alle clubs speelden wel wat vriendjes. Ik heb enorm zitten dubben tussen Animo en Meeuwenplaat, maar Meeuwenplaat was simpelweg het dichtste bij mijn ouderlijk huis. Destijds mocht je pas op je achtste spelend lid worden bij een voetbalclub. Ik ben in de jongste leeftijdscategorie begonnen als keeper, maar had soms hele wedstrijden niets te doen. Toen ben ik toch maar weer gaan voetballen en in de spits gaan lopen.” Dat zou achteraf een prima keuze blijken te zijn. Het begin van een glansrijke carrière in het voetbal.

Feyenoord

Op dertienjarige leeftijd kwam Peter bij Feyenoord terecht. Peter herinnert zich goed hoe dat ging. “Toen ik bij Feyenoord werd aangenomen, had Sparta ook al een scout gestuurd. Hoewel ik vlakbij Het Kasteel op Spangen ben geboren, ligt Hoogvliet in het zuiden van Rotterdam en ben ik in 1971 lid geworden van Feyenoord. Ik moest een proeftraining afleggen op Varkenoord en daarna door de ballotagecommissie verschijnen. Dat ging allemaal goed, dus ik kwam bij Feyenoord te voetballen. Ze hadden daar meer dan tien B-elftallen. Ik startte in de B5. Onze elftal leider, de veel te vroeg overleden Piet Vrouwdeunt, deed iets opmerkelijks. Hij liet mij vaak in de eerste helft gewoon als spits spelen, maar omdat ik ook wel aardig kon verdedigen, moest ik dan na rust in de defensie voetballen. Ik liep best goed te voetballen, maar heb heel het seizoen in B5 gespeeld. Het seizoen erna werd ik ineens uitgenodigd voor de B-selectie. Later hoorde ik de reden: men wilde zien hoe ik het zou oppikken en Piet Vrouwdeunt wilde me eigenlijk ook wel het hele seizoen bij de B5 houden. Het seizoen erna ging ik ineens naar de B1 en kwam daar in de spits te spelen.”

Rechtsback

In 1976 tekende Peter, nota bene als rechtsback, zijn eerste profcontract bij Feyenoord. “Mijn eerste contract heb ik op Varkenoord inderdaad als rechtsback verdiend. Ik heb alle posities in een elftal wel doorlopen. Ik was erg snel, maar omdat ik grote stappen zette, zag je dat er niet zo aan af. Ik kwam ook regelmatig op langs de lijn, gaf voorzetten en pikte

regelmatig mijn doelpunten mee. Toen kreeg ik dus een contract als rechtsback, terwijl ik van nature een spits ben. Ik heb toch nog twee jaar als back gespeeld en toen vertrok een jonge, talentvolle spits bij Feyenoord. Op dat moment werd aan mij gevraagd of ik in de spits wilde spelen. Sindsdien heb ik nooit meer ergens anders gespeeld.”

Mensenmassa

Terug in de spits ontpopt Peter zich meer en meer tot een prima afmaker. In zijn betaald voetbalcarrière scoorde hij maar liefst 238 competitiedoelpunten in 446 competitieduels, waarbij zijn kopgoals het meest opvallen. Peter vertelt: “Vanaf het moment dat ik een brommertje aanschafte, ging ik de ene week bij Sparta kijken en de andere week bij Feyenoord. Zo ben ik nog samen met mijn vader bij de huldiging van Feyenoord op de Coolsingel geweest, toen de ploeg de Europacup I had gewonnen. Het was op Hemelvaartsdag en diverse mensen waren in de drukte al flauwgevallen. Mijn vader tilde me op en ik kon over die gigantische mensenmassa heen kijken. Toen nam ik me voor, dat ik daar ook eens moest staan op die Coolsingel met een prijs. Dat was een gezonde ambitie van duizenden kinderen, maar ik maakte het waar. Met Feyenoord werd ik kampioen en we hebben de KNVB-beker gewonnen. Later heb ik in mijn rol als stadionspeaker nogmaals een kampioenschap meegemaakt. Mijn eerste seizoen als speaker was 1998/1999 en in 2002 wonnen we de UEFA-cup. Dus ik heb als supporter, als speler en als spreekstalmeester huldigingsfeesten met Feyenoord meegemaakt. Dat is vrij uniek.”

Topscorer

In het seizoen 1982/1983 maakte Peter als spits van Feyenoord 30 doelpunten in 32 wedstrijden. Hij pakte er de Nederlandse topscorerstitel mee en werd tweede op de Europese topscorerslijst. Peter herinnert zich de uitreiking van de zilveren schoen nog goed. “Gomez van FC Porto werd eerste en ik werd tweede. Per vliegtuig gingen mijn aanhang en ik van Zestienhoven naar Parijs. Thijs Libregts ging mee. Mijn vrouw was destijds in verwachting van onze eerste zoon, maar ze kon gelukkig nog net meevliegen. Eenmaal in Parijs gearriveerd werden we met alle egards ontvangen in het Lido en werden we naar een tafel gedirigeerd. Mijn tafel zat vol en tegen het eind van de avond waren mijn vrouw en ik

zowat de enigen die nog nuchter waren, haha. Uit handen van de Portugese voetballegende Eusebio kreeg ik de zilveren schoen overhandigd. Dat was een mooi hoogtepunt. Ik weet nog goed dat men het heel uniek vond dat een dankwoord in het Engels had voorbereid. In dat dankwoord noemde ik mijn club Feyenoord en de stad Rotterdam. Het werd zeer gewaardeerd dat ik de moeite had genomen om mijn dankwoord in het Engels te doen.”

Oranje

Na de topscorerstitel van 1985 steeg de ster van Peter Houtman snel. Van 1983 tot en met 1985 speelde hij acht wedstrijden voor het Nederlands Elftal, waarin hij tot maar liefst zeven doelpunten kwam. “Ik heb wel meer wedstrijden met Oranje gespeeld, maar dan speelden we tegen clubs en dat telt dan niet mee niet als interland. Ik werd begin jaren '80 al diverse keren in verband gebracht met Oranje, maar werd nooit geselecteerd. Uiteindelijk selecteerde bondscoach Kees Rijvers me, maar hij zei wel eerlijk dat hij van een ander type spits hield. Later kwam Rijvers toch wel naar me toe, om me te vertellen dat ik de spitspositie goed had ingevuld. Ik denk dat ik veel meer interlands had gespeeld als ik verdediger was geweest. Als spits had ik onder andere Marco van Basten en Wim Kieft voor me. Van Basten en ik maakten samen ons debuut in Oranje, in het Groningse Oosterpark tijdens een interland tegen IJsland.”

Makkelijk

Ondanks dat Peter makkelijk scoorde en diverse malen topscorer werd, was hij niet altijd onomstreden in De Kuip. Het leidde zelfs een vertrek naar FC Groningen in. “Ik was geen egocentrische spits. Ik kon goed voorbereiden en legde veel ballen terug op bijsluitende spelers. Daar had ik mijn waarde in, maar als spits werd je puur beoordeeld op het aantal doelpunten dat je scoorde. Soms had ik voor mijn gevoel lekker gevoetbald, maar als ik niet scoorde dan hoorde ik al snel: “Het wordt wel weer eens tijd dat je gaat scoren...” Maar ik kon ook goed verdedigen. Achteraf ben ik denk ik te makkelijk geweest voor mijn trainers. Met mijn kopkracht haalde ik vaak veel ballen weg achterin. Bij vrije trappen tegen moest ik altijd mee terug om ballen weg te koppen. Dat kostte veel kracht en energie en dat is niet altijd op waarde geschat

door de club. Feyenoord heeft me in het verleden als speler een aantal keren te makkelijk laten vertrekken. Supporters wilden me hier in Rotterdam houden, maar de club ging slordig met me om. Ik was en ben een jongen van de club en van de stad Rotterdam. Ik schoot de ballen er makkelijk in. Maar toch was ik niet altijd onomstreden basisspeler. De laatste keer dat ze me lieten vertrekken was in 1985. Ik had drie seizoenen Feyenoord erop zitten en was topscorer geworden. Ik had net bijgetekend en toen hoorde ik dat de trainer een ander systeem ging spelen, waarin een ander type spits beter zou renderen. Toen ben ik toch maar weer weggegaan, naar FC Groningen. Heb daar nog Europees voetbal gespeeld en leuke dingen meegemaakt.”

Kopspecialisme

De vele kopdoelpunten bezorgden Peter een naam als kopspecialist. Hoe heeft hij zijn specialisme ontwikkeld? “Ik kopte puur op gevoel. Als de bal lang onderweg was, dan ging de doelman naar de eerste paal en kopte ik hem, over de doelman heen, bij de tweede paal binnen. Zo een bal die dan ineens zakte en binnen viel. Mijn kopdoelpunten waren vaak een kwestie van timing. Doordat ik veel sprongkracht had, kwam ik vaak met mijn hoofd boven de vuisten van de doelman uit. Dat heeft me ook wel wat tikken opgeleverd trouwens. Zo ben ik een keer flink geblesseerd geraakt. Een dubbele kaakbreuk had ik. Er was een duel, ik torende er bovenuit en werd op datzelfde moment naar beneden getrokken. Daardoor kwam ik in botsing met mijn ploeggenoot Henk Veldmate, die net omhoog kwam, op het moment dat ik naar beneden werd getrokken. Henk en ik botsten op elkaar en de klap was zo hard, dat Henk bewusteloos raakte. Ik liep gauw weg bij de situatie, want ik wou niet gewisseld worden. Ik voelde wel dat het niet best was, maar de verzorger rende naar Henk. Ik bleef op het veld en maakte daarna nog een actie, die bijna een doelpunt opleverde. Maar meteen daarna moest ik toch eraf, ik had enorme pijn. Een dag later werd ik al geholpen in het Academisch Ziekenhuis. Ik moest vloeibaar eten door een rietje, maar herstelde snel. Drie weken later speelde ik alweer. Ik wou het liefst elke minuut spelen, het woord wissel kwam niet in mijn woordenboek voor. Als ik een publiekswissel kreeg dan baalde ik.”

Buitenlands avontuur

De buitenlandse avonturen van Peter waren van korte duur. Zo speelde hij in 1979 een korte periode bij Club Brugge en in de jaren 1987 en 1988 kwam hij uit voor het Portugese Sporting Lissabon. Peter kan zich een anekdote herinneren over een buitenlands avontuur, dat geen avontuur was. "Ooit werd ik eens gefeliciteerd door iedereen bij de club. Ik had geen idee waar het over ging. Toen bleek dat er op de voorkant van het Algemeen Dagblad stond: "Houtman naar Derby County". Ik wist werkelijk waar nergens van! En ik ben er ook nooit heen gegaan. Mijn buitenlandse avonturen in het voetbal duurden kort, maar ik ken geen jaloezie. Ik gun iedereen het beste en heb zelf een goede voetbalcarrière achter de rug. Anno 2016 zijn er genoeg miljonairs in het voetbal. Spelers verdienen nu in drie dagen tijd het bedrag, wat ik in een heel jaar bij Feyenoord verdiende. Mensen zeggen me wel eens dat ik net te vroeg geboren ben, maar dat neem ik voor kennisgeving aan."

Drie Rotterdamse profclubs

Peter kwam in actie voor alle drie de Rotterdamse profclubs: Feyenoord, Sparta en Excelsior. Een unicum. "Met hart en ziel heb ik voor alle drie de Rotterdamse clubs gespeeld. Als allerlaatste speelde ik bij Excelsior. Achteraf bekeken ben ik misschien te vroeg gestopt, op mijn 36e. Maar ik wou niet dat mensen zouden gaan denken: "Moet ie nog zo nodig?". Achteraf heb ik er wel spijt van dat ik zo vroeg al stopte met profvoetbal. Ik was zo fit en nog altijd speel ik 80 wedstrijden per jaar. Soms zelfs twee wedstrijden op één dag. Ik ben zelfs wel eens zo idioot geweest om er drie op een dag te pakken. Eentje was vroeg in de middag, één laat in de middag en in de avond nog eentje. Die laatste wedstrijd lag op de route en ik dacht: "Ik pak hem erbij." Ik vind het zo leuk, de wedstrijden die ik speel draaien altijd uit op een soort mini-reünies. In de winter van 2016 kon ik niet spelen vanwege een meniscusblessure. Elke keer had ik pijn en moest ik rust pakken. Maar al met al mag ik niet klagen met mijn 59 jaar. Heb nooit grote blessures gehad en ben nooit lang uit de roulatie geweest." Peter is dus nog altijd volop actief op de Nederlandse velden en ook op de tennisbaan. "Ik ben een te groot liefhebber van voetballen en tennis om te stoppen. Ik ben altijd blijven sporten en ik wil het niet loslaten. Misschien zal het ooit noodgedwongen moeten, maar ik wil het niet. Sporten houdt me fit. Ik

heb altijd goed voor mijn lichaam gezorgd. Ik drink zelden alcohol. Alleen bij gezellige gelegenheden. Ik ben ook nog nooit dronken geweest. Heb altijd voor de sport geleefd en doe ik eigenlijk nog steeds.”

Stadionspeaker

Naast het voetbal heeft Peter altijd een brede interesse gehad. Zo werkte hij als PR-medewerker bij Network scheepscontainerbedrijf en momenteel fungeert hij bij Feyenoord als stadionspeaker en maakt hij items voor Feyenoord TV. “Zelfs tijdens mijn actieve voetbalcarrière ben ik ernaast blijven werken. Ik ben een nuchtere Rotterdammer en zo ben ik ook opgevoed door mijn ouders. Ik ben geen miljonair geworden, maar ik heb het goed. Heb ook normaal geleefd en financieel geen gekke dingen gedaan. Ik rook en drink niet en ben met weinig tevreden.” Zo kon je Peter halverwege de jaren '70 op zijn brommer door de haven van Rotterdam zien rijden. “In 1974 ben ik begonnen bij een containerbedrijf. Daar was ik het allereerste personeelslid en reed ik op mijn brommertje door de haven. Ik kwam daar mijn Feyenoordploegmaat Sjaak troost nog wel eens tegen. Sjaak werkte destijds bij Frans Maas. Toen als ik als voetballer in het buitenland actief was, werkte ik niet naast het voetballen, maar zodra ik terugkeerde in Nederland ben ik weer dingen ernaast gaan doen. Ik wil graag maatschappelijk actief blijven en daar was ook alle tijd en ruimte voor, want we trainden maar een aantal uren per dag.” De maatschappelijke betrokkenheid van Peter komt mede voort uit de gezinssituatie van de familie Houtman, wiens zus verstandelijk beperkt was. Peter vertelt: “Voor verstandelijk gehandicapten probeer ik altijd wel wat te doen. Mijn zus was verstandelijk gehandicapt en ze is in 2005 overleden. Mijn vader is al op jonge leeftijd overleden en heeft dat niet meer meegemaakt, maar mijn moeder heeft een enorme klap gehad van het overlijden van mijn zus. Door die ingrijpende gebeurtenis blijf ik met beide benen op de grond, want er zijn veel belangrijker zaken in het leven dan voetbal.”

Beste speaker van Nederland

In 2015 werd Peter uitgeroepen tot beste stadionspeaker van Nederland. Een functie, die hij al sinds 1998 uitoefent. “In het seizoen 1998/1999 ben ik begonnen als stadionspeaker van Feyenoord. In dat